

Dat de monumentale St. Rochuskapel (zeg maar gerust: minikerk) van Budschoop na de oorlog werd afgebroken is een onherstelbare fout te noemen. Toen de Eerste Wereldoorlog ten einde liep werd de kapel een van de populairste bedevaartsplaatsen uit Midden-Limburg. Bidden hielp echt tegen de griep, dacht men, en een goede borrel trouwens ook.

Anders dan de naam doet vermoeden, kwam de Spaanse griep in 1918 niet uit Spanje maar uit de Verenigde Staten. Toch sprak men wereldwijd van de Spaanse griep, omdat het de Spaanse media waren die in de zomer van dat jaar massaal alarm sloegen en op die manier hun naam aan de ziekte verbonden. Het aflopen van de Eerste Wereldoorlog in 1918 betekende dat honderdduizenden gerepatrieerde geallieerde militairen het virus letterlijk in sneltreinvaart mee naar huis namen en over de hele wereld verspreidden. Ook Nederweert ontkwam daar niet aan. In de herfst van 1918 werd er in en bij de St. Rochuskapel stevig gebeden om de Spaanse griep buiten de deur te houden.

Buiten bij de kapel stonden honderden mensen luidkeels en hartverscheurend te bidden. Het mocht niet baten. Alleen al in Nederland waren er bijna 60.000 slachtoffers, in Nederweert circa 100. In de laatste anderhalve maand van 1918 stierven in Nederweert 75 mensen, meest jonge mannen in de kracht van hun leven. De toenmalige pastoor Leonard Veltmans liet zich door *'Kösters Mies'* met paard en sjees naar de vele zieken brengen om de sacramenten toe te dienen. Bekend was de legendarische uitspraak van pastoor Veltmans, met diens Stramproyer tongval: *"Mies, drink dich eine*

gooie borrel veur des te met mich mei gieëst, dan hilst tich de kwaaj dampe op eine aafstandj".

Een van de eerste slachtoffers in Nederweert was Joannes Hubertus Knapen, zoon van J.M.W.H Knapen *'Wienders Wullem'* en Maria Antonetta Raemakers. Diens overlijdensakte was mede ondertekend door de toenmalige koster Michel van Deursen die, ruim een maand en zeventig doden later, eveneens aan deze besmettelijke ziekte zou bezwijken. Een goede borrel bood blijkbaar toch niet voldoende bescherming tegen de kwade dampen. In mei 1940 liep de St. Rochuskapel schade op door het laten 'springen' van de nabijgelegen Brug Vijftien door het Nederlandse leger bij de opmars van de Duitse bezetter. Het Duitse leger roofde enige tijd later ook de bronzen luidklok van de kapel.

Na de oorlog raakte de kapel verder in verval en ook het Heilige Roomse Leven begon stilaan af te brokkelen. Dat leidde er helaas toe dat de kapel van Budschoop in 1958 werd afgebroken. Het torenspitsje met leidak is nog jarenlang te zien geweest in de tuin van Oscar Cox bij de kanaalbrug, als een vermanende 'vinger' tegen zoveel afbraakwoede. Maar ook het spitsje is inmiddels verdwenen. Het beeld van

St. Rochus, de heilige die met zijn ene hand wijst naar de pestbuilen op het ontblote bovenbeen, staat sindsdien in de St. Rochuskerk van Budschoop. Daar was het tijdens de recente pandemie opvallend stil om hem heen, in tegenstelling tot de griepepidemie van honderd jaar daarvoor.

De Sint Rochuskapel van Budschoop gezien vanaf Brug Vijftien, op een Ansichtkaart van circa 1955, kort voor de afbraak. (Archief Stichting Geschiedschrijving Nederweert).